

Arrest

nr. 127 879 van 5 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen op onbekende datum het Rijk binnengekomen en heeft zich vluchteling verklaard op 27 juni 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 juli 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 juli 2014.

1.3. Op 14 juli 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 14 juli 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Marokkaanse nationaliteit te hebben en een Berber te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Tazaghine, Nador. Toen u 16 jaar was zou u Marokko verlaten hebben en illegaal naar Spanje zijn gereisd. U zou die beslissing genomen hebben omdat het u in Marokko niet beviel. Ook uw broers en zussen zouden allemaal het land verlaten hebben en uit economische overwegingen naar Europa gereisd zijn. Om uw reis naar Spanje te bekostigen zou u 15.000 euro geleend hebben. Na uw aankomst in Spanje zou u éénmaal geprobeerd hebben uw verblijf er te regelen via een arbeidsvergunning maar zonder succes. U zou uiteindelijk gedurende 5 jaar illegaal in Spanje - waar u bij één van uw zussen kon wonen - hebben verbleven en gewerkt. Na uw aankomst in Spanje zou u op uw 17de tot de vaststelling gekomen zijn dat u homoseksueel bent. U zou op een dag in de supermarkt een jongen hebben ontmoet, Khabir, en telefoonnummers hebben uitgewisseld. Kort nadien zouden jullie hebben afgesproken en na een avondje stappen zouden u en Khabir seksuele betrekkingen gehad hebben. Sindsdien zou u weten dat u homoseksueel bent. U zou gedurende meerdere maanden een relatie met Khabir gehad hebben en nadien zou u nog verschillende andere relaties gehad hebben. Tijdens uw verblijf in Spanje zou u zich ook tot het christendom hebben bekeerd en u hebben laten dopen. U zou hiertoe beslist hebben omdat deze religie u aansprak. Na 5 jaar zou u ook Spanje verlaten hebben en naar België zijn gereisd waar u bij uw zus Wafiq introk. In België zou u aan het station van Hasselt uw huidige partner Jose hebben leren kennen. Tot op heden zou u een relatie met hem hebben en jullie zouden van plan zijn te huwen. Uw familie zou ondertussen, via via, op de hoogte zijn gebracht van uw homoseksuele geaardheid. Toen zij u hierover opbelden en u voorstelden om met een Marokkaans meisje te huwen, zou u bevestigd hebben dat u op jongens viel en hen hebben meegedeeld dat u uw leven wil leiden zoals u het wil. Uw vader en uw broer zouden er vervolgens mee bedreigd hebben u te doden indien u zou terugkeren naar Marokko. U zou ook 'via via' vernomen hebben dat homoseksualiteit strafbaar is in Marokko. U vreest te worden gedood in geval u naar Marokko zou terugkeren en dit omwille van uw geaardheid. U vreest eveneens represailles omwille van de schulden die u er nog heeft tengevolge een lening die u aanging om uw vlucht uit Marokko te kunnen betalen. Pas nadat u door een medewerker in het gesloten centrum waar u verblijft werd gewezen op de mogelijkheid om asiel aan te vragen, zou u op 27 juni 2014 een asielaanvraag hebben ingediend.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat er in uw hoofde geenszins kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet.

U verklaarde niet naar Marokko te kunnen terugkeren uit vrees voor uw leven. Naast het feit dat homoseksualiteit strafbaar is in Marokko vreest u voornamelijk uw familie die ermee dreigde u te doden indien u zou terugkeren naar Marokko. Voorts vreest u eveneens een terugkeer omdat u nog schulden heeft en geen geld heeft om deze af te betalen. U merkte tot slot nog op dat u Marokko eigenlijk helemaal niet kent.

Wat betreft uw vrees voor uw leven omwille van uw seksuele geaardheid dient allereerst te worden opgemerkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde homoseksualiteit. Dat u bijgevolg zou moeten vrezen door uw familie te worden vermoord dan wel in uw land van herkomst omwille van uw geaardheid te worden bestraft, kan evenmin worden volgehouden. De exacte motieven die aan deze bevinding ten grondslag liggen worden hieronder duidelijk uiteengezet.

Zo blijkt u vooreerst het moment waarop u ontdekte dat u homoseksueel bent niet te kunnen duiden. Evenmin blijkt u in staat op een doorleefde en overtuigende manier aan te geven hoe u voor uzelf tot dit besef kwam. U gevraagd hoe u voor uzelf tot de vaststelling kwam dat u homoseksueel bent, komt u niet verder dan er meermaals op te wijzen dat u enkel seksueel opgewonden wordt van mannen waarbij u zich telkens beperkt tot een expliciete verwijzing naar het louter lichamelijke aspect. U zou dit voor het eerst hebben vastgesteld toen u 17 jaar was. U merkt ook meermaals op dat u nooit seksueel contact had met vrouwen en enkel met mannen gemeenschap kan hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 8 en 9). Het feit dat u niet verder komt dan het louter verwijzen naar het seksuele/lichamelijke aspect doet reeds de nodige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw beweerde seksuele geaardheid. Het vermoeden dat u niet de waarheid spreekt blijkt voorts uit het feit dat u pas beseftte dat u homoseksueel bent toen u de eerste keer seksuele betrekkingen had met een man, voordien zou u het niet beseft

hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Met uitzondering van één enkele vage opmerking dat homoseksualiteit voor u om een gevoel gaat en dat uw hart een man wil (zie gehoorverslag CGVS p. 8), blijkt u op geen enkel moment uw geaardheid en uw eigen ontdekking van deze geaardheid op een doorleefde en gevoelsmatige manier te (kunnen) omschrijven. U voorts nog gevraagd hoe u zich voelde toen u besepte dat u homoseksueel bent, repliceerde u dat u niets voelde, dat u het heerlijk vond (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Van iemand die afkomstig is uit een land waar homoseksualiteit nog altijd niet aanvaard wordt en zelfs tot op heden strafrechtelijk wordt vervolgd, lijkt het weinig aannemelijk dat u op uw 17de, nog vooraleer u zelf besepte dat u homoseksueel bent, gewoon naar bed ging met een man. Ook al zou u toen niet geweten hebben hoe men in Marokko staat ten aanzien van homo's (zie gehoorverslag CGVS p. 9), wat eveneens weinig waarschijnlijk is, gezien de houding binnen uw eigen familie ten aanzien van homo's - uw vader en uw broer zouden u nu willen vermoorden - kan er logischerwijs van worden uitgegaan dat uw beslissing om op uw 17de met een man naar bed te gaan toch eerder een weloverwogen en doordachte beslissing zou geweest zijn. Rekening houdende met de houding van uw eigen familie, en bij uitbreiding van de Marokkaanse samenleving, ten aanzien van homoseksuelen, doet ook uw stelling dat u het heerlijk vond éénmaal u besepte dat u homoseksueel bent, toch de wenkbrauwen fronsen.

Voorts bleek u ook niet in staat éénsluitende verklaringen af te leggen over uw eerste seksuele ervaring. Zoals hoger gesteld beweerde u dat u op uw 17de besepte dat u homoseksueel was en dit nadat u met Khabir naar bed ging na een avondje stappen in een discotheek. U situeerde deze gebeurtenis echter plots in 2009. U was in 2009 echter 20 jaar. U gewezen op uw eerdere verklaringen, stelde u opnieuw dat u op uw 17de voor de eerste keer gemeenschap had. Echter, waar u dan aanvankelijk nog beweerde dat u de eerste keer met Khabir naar bed ging toen u hem drie weken kende, stelde u later dat dit plaatsvond een week nadat u hem had ontmoet (zie gehoorverslag CGVS p. 8 en 9). Gezien de impact die deze ervaring ongetwijfeld op u moet gehad hebben, dit zeker gezien uw afkomst, is het weerom niet aannemelijk dat deze gebeurtenis niet in uw geheugen gegrift staat en u niet in staat bent duidelijk weer te geven wanneer u voor het eerst seksueel contact had met een man en hoelang u deze persoon toen reeds kende.

Ondanks uw verklaringen dat u, na uw eerste relatie met Khabir, nog 15 andere relaties had in Spanje en België en ondanks uw bewering dat u die mannen leerde kennen in speciale discotheeken voor homoseksuelen, kan u amper dergelijke plaatsen bij naam noemen. Bovendien moet het CGVS u meermaals aansporen een aantal zalen bij naam te noemen. Uiteindelijk stelt u niet enkel naar discotheeken te gaan maar ook naar bars en restaurants. Echter, u gevraagd een aantal van deze plaatsen dan te noemen bij naam, komt u niet verder dan van één restaurant de naam - Frank - te geven. U noemde aanvankelijk nog een andere naam, maar toen de PO u direct nadien vroeg om deze nog eens te herhalen, bleek u al niet meer te weten wat u had gezegd en u maakte zich ervan af door op te merken dat u naar veel restaurants ging (zie gehoorverslag CGVS p. 10). U dan nogmaals uitdrukkelijk gevraagd plaatsen te noemen waar u ging in België, stelde u opnieuw vaagweg dat u veel naar bars ging. Uiteindelijk stelde u dat u elke keer naar een andere plaats ging en niet op de namen lette waardoor u deze niet kent (zie gehoorverslag CGVS p. 10). U verklaarde hierbij uiteindelijk nog dat Jose - uw huidige partner - u meenam naar die plaatsen waarmee u uw eigen onwetendheid meent te kunnen rechtvaardigen (zie gehoorverslag CGVS p. 11).

Echter, wat uw beweerde relatie met Jose betreft, kunnen ook een aantal bedenkingen worden gemaakt. Zo kan u merkwaardig genoeg niet duidelijk aangeven wanneer u Jose leerde kennen. Zo verklaarde u vooreerst dat u Jose in 2007 in België leerde kennen (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Later verklaarde u dat u hem in 2008 leerde kennen en sinds 2010 een seksuele relatie met hem heeft (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Nog later verklaarde u dan weer dat u Jose leerde kennen op 26 juli 2009 (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Uiteindelijk wijzigde u nogmaals uw verklaringen en stelde u dat u Jose leerde kennen eind 2010 (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Dat u zich niet meer precies zou herinneren wanneer u Jose leerde kennen, de man waarmee u wil trouwen en die, naar eigen zeggen, anders is dan de andere vrienden die u had in België (zie gehoorverslag CGVS p.13), mag op zich reeds verbazen. U voorts gevraagd op welk adres Jose woonde in Hasselt, komt u niet verder dan het huisnummer weer te geven (zie gehoorverslag CGVS p. 12). U probeerde hier uw onwetendheid te vergoelijken door op te merken dat u nooit langdurig met Jose samenwoonde, maar gedurende tweeënhalf jaar pendelde tussen zijn huis en het huis van uw zus (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Dit is niet aannemelijk. U verklaarde immers voordien tot tweemaal toe uitdrukkelijk dat u met Jose samenwoonde (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Hoe dan ook, gezien u verklaarde sinds 2012 gedurende tweeënhalf jaar een relatie te hebben gehad met Jose en u minstens geregeld bij hem thuis verbleef, is het niet aannemelijk dat u niet zou weten wat zijn adres was. Dat Jose nu verhuisd is,

wijzig hier niets aan (zie gehoorverslag CGVS p. 12). U voorts nog gevraagd om Jose te beschrijven en aan te geven waarom u met hem wil trouwen, bleef u weerom steken in vage, weinig doorleefde verklaringen. Zo stelde u dat hij u aansprak. U om enige verduidelijking gevraagd, verwees u naar zijn manier van denken en zijn uiterlijk - zonder dit te specificeren - en stelde u zonder meer dat hij beter is dan uw andere Belgische vrienden (zie gehoorverslag CGVS p. 13). U vervolgens nog gevraagd Jose eens te beschrijven, repliceerde u sec: "Hij is lang, 1 meter 79 en weegt 69 kg". Op de vraag of u nog iets toe te voegen had, stelde u dat dit het was. Uitdrukkelijk gevraagd zijn uiterlijk te beschrijven kwam u dan weer niet verder dan op te merken dat hij zwart haar en een dunne baard heeft (zie gehoorverslag CGVS p. 20). De weinig betrokken manier waarop u uw partner, op wie u verliefd bent en waarmee u wil trouwen, omschrijft, doet eveneens de nodige vragen rijzen bij uw beweerde relatie met Jose.

Dat u tot slot ook niet in staat bent ook maar enig ander homokoppel en evenmin andere homoseksuele vrienden in België bij naam te noemen - ook Jose zou geen vrienden hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 13 - 14) - zet uw geloofwaardigheid omtrent zowel uw relatie met Jose en uw homoseksuele geaardheid in het algemeen, op de helling.

Rekening houdend met voorgaande kan bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan uw beweringen als zou uw familie u willen vermoorden omwille van uw geaardheid indien u zou terugkeren naar Marokko.

De geloofwaardigheid van dit aspect wordt bovendien nog bijkomend ondermijnd door uw ongerijmde en onlogische verklaringen. U gevraagd sinds wanneer uw familie weet dat u homo bent, antwoordde u dat dit zo is sinds u 18 jaar bent. Een Marokkaanse vrouw die in het Brusselse woont zou uw familie hierover hebben ingelicht. U nogmaals gevraagd wanneer dit dan was - u was 18 jaar in 2007-2008 en woonde toen immers nog in Spanje - stelde u plots dat dit in 2010 was (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Een Marokkaanse vrouw die in het Brusselse woont en afkomstig is van jullie dorp in Marokko zou uw familie hebben ingelicht nadat haar zoon u in Hasselt u met een andere man had zien staan kussen (zie gehoorverslag CGVS p. 18). U uiteindelijk gevraagd wanneer u te weten kwam dat uw familie van uw geaardheid op de hoogte was, stelt u dat u het altijd een tijdje weet. U gevraagd sinds wanneer dit is, repliceert u "2008, 2009, 2010, 2011, 2012" (zie gehoorverslag CGVS p. 18 - 19). Bij een derde poging een antwoord te krijgen stelde u plots dat het in 2007 was, maar u niet zeker bent (zie gehoorverslag CGVS p. 19). Hoe u reeds in 2007 kon weten dat uw familie van uw geaardheid op de hoogte was terwijl uw familie pas in 2010 zou zijn ingelicht door een Marokkaanse vrouw, is niet duidelijk. U hierop gewezen, gaf u plots weer een andere versie van de feiten en stelde u ditmaal dat uw familie in 2007 al een vermoeden had en in 2010 zekerheid had over uw geaardheid. U verklaarde dat ze een vermoeden hadden omdat u weigerde te huwen. U gevraagd naar een verduidelijking hoe dit op zich een indicatie was van uw homoseksuele geaardheid, verklaarde u dat een zekere Hayer uw familie in 2007 liet weten dat u op jongens viel. U merkte hierbij uitdrukkelijk op dat uw familie toen enkel vermoedens had maar nog geen zekerheid. Echter, u gevraagd hoe uw familie reageerde nadat ze het nieuws van Hayer kregen, stelde u dat ze u opbelden om u hierover te bevragen. U merkte nog op dat u toen uw familie gewoon zou hebben opgebiecht dat u inderdaad homoseksueel bent en dat u uw eigen leven wil leiden (zie gehoorverslag CGVS p. 19). Dit strookt dan weer niet met uw eerdere verklaringen dat uw familie pas in 2010 zekerheid had omtrent uw geaardheid nadat ze door een Marokkaanse vrouw werden ingelicht. Dat u zich niet meer zou herinneren wanneer uw familie van uw geaardheid op de hoogte werd gesteld dan wel of u door andere werd verklikt of dat u zelf uw familie zelf uw geaardheid opbiechtte, is geenszins aannemelijk. Gezien uw bewering dat u door uw familie met de dood wordt bedreigd, kan er immers worden verondersteld dat u zich dit moment nog levendig zou weten te herinneren indien uw verklaringen op de waarheid berusten. Dat u voorts, zowel in Spanje als in België, altijd bij uw eigen familie bent blijven wonen, noch problemen met hen kende of verstoten werd én nog twee à drie keer per week telefonisch contact heeft met uw moeder die in Marokko bij uw vader woont, doet verder in ernstige mate afbreuk aan uw beweerde vrees door uw vader en uw broer te worden gedood. Dat u nu in Europa bent en dat uw familie u hier niets kan maken omdat u klacht tegen hen kan indienen (zie gehoorverslag CGVS p. 19), kan hier geen ander licht op werpen. Indien u daadwerkelijk doodsb bedreigingen ontving van uw eigen familie in Marokko, kan er immers worden verondersteld dat u de nodige alertheid aan de dag zou leggen en zou willen vermijden dat degene die u bedreigen u zo makkelijk zouden weten te traceren in Europa.

De waarachtigheid van uw beweerde vrees voor vervolging wordt nog bijkomend ondermijnd door uw laattijdige asielaanvraag. U verliet Marokko reeds in 2005 en u zou, volgens uw verklaringen, op 30 november 2009, naar België zijn gekomen (zie gehoorverslag CGVS p. 11-12). U diende echter pas op 27 juni 2014 een asielaanvraag in. Naar eigen zeggen zou u voordien nooit van de mogelijkheid

asiel aan te vragen gehoord hebben. Dit is niet aannemelijk. Dat u gedurende uw bijna 10-jarig durende verblijf in Europa, minstens sinds het moment waarop u besepte dat u in geval van een terugkeer naar Marokko problemen zou kunnen kennen, nooit iets over de asielprocedure zou hebben vernomen, kan niet worden weerhouden. U heeft hier immers vele familieleden in Europa, u poogde in Spanje wel via een arbeidscontract een verblijfsvergunning te regelen en u had hierover contact met een advocaat in België (zie gehoorverslag CGVS p. 17). Dat u nooit ook maar de minste informatie zou verkregen hebben of iets zou opgevangen hebben over de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen voor u in het CIB terecht kwam, is niet aannemelijk. Overigens, indien het al werkelijk zo zou zijn dat u pas bij uw verblijf in het gesloten centrum te Brugge (CIB) door een medewerker op deze mogelijkheid zou zijn gewezen, zoals u verklaarde, is het toch merkwaardig dat u pas op 27 juni 2014, op het moment dat een tweede poging u naar Marokko te repatriëren op 29 juni 2014 gepland stond, een asielaanvraag indiende. Er was reeds een eerste poging gepland om u terug te sturen op 13 juni 2014, zodat minstens kan verwacht worden dat u toen reeds een asielaanvraag zou hebben ingediend. Dat u voordien, zelfs niet op het moment dat u door uw familie in Marokko met de dood werd bedreigd en vernam dat homoseksualiteit strafbaar is in uw land van herkomst, de bescherming van de Belgische autoriteiten heeft ingeroepen holt de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees eens te meer uit.

Uit wat voorafgaat blijkt duidelijk dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw bewering te vrezen voor een terugkeer naar Marokko omwille van het feit dat u homoseksueel zou zijn.

U verklaarde voorts nog dat u gedoopt bent en christen geworden bent. Uit wat volgt zal echter duidelijk blijken dat ook aan dit gegeven hoegenaamd geen enkel geloof kan worden gehecht. Zo kreeg de Protection Officer (PO) van het CGVS bij aankomst in het CIB aan het onthaal te horen dat u nog in uw bed lag en men niet wist of u zou willen/kunnen opstaan omdat u meedoet aan de 'ramadan' of de islamitische vasten (zie opmerking p. 1 gehoorverslag CGVS). U hiermee geconfronteerd tijdens het gehoor, nl. op het moment dat u verklaarde christen te zijn, stelde u vaagweg "Soms doe ik zo en soms doe ik zo" (zie gehoorverslag CGVS p. 2). U dan gevraagd waarom u meedoet aan de ramadan, repliceerde u dat u Marokkaan bent (zie gehoorverslag CGVS p. 2). U er dan op gewezen dat het feit of u meedoet met de ramadan geen verband houdt met iemands nationaliteit doch wel met de religie en innerlijke overtuiging van die persoon, bleef u volharden dat u wel christen bent en 'zomaar' meedoet met de ramadan (zie gehoorverslag CGVS p. 2). Dit is toch wel heel opmerkelijk temeer daar u voordien, voor de PO u erop wees dat haar aan het onthaal was meegedeeld dat u deelnam aan de ramadan, uitdrukkelijk verklaarde dat u christen bent en alleen (!) omgaat met christenen (zie gehoorverslag CGVS p. 2). U werd voorts nog gevraagd waarom u dan op de DVZ nooit hierover melding maakte en daarentegen uitdrukkelijk verklaarde dat u moslim bent (zie interview DVZ, 2/7/2014), beweerde u dat u ook toen heeft verklaard dat u "een beetje zo en een beetje zo" bent (zie gehoorverslag CGVS p. 2). Dit is een loutere bewering die geen steun vindt in het administratief dossier. U verklaarde dat u zich liet dopen in Spanje in 2006 en dit omwille van uw vriend Jose. Echter, zoals hoger reeds uitdrukkelijk werd aangehaald kan geen geloof worden gehecht aan uw beweerde liefdesrelatie met Jose. Hoe dan ook, dat u zich in Spanje zou hebben laten dopen omwille van Jose kan sowieso niet worden weerhouden, temeer daar u verklaarde dat u Jose pas in België leerde kennen. U bleek ook niet te kunnen preciseren tot welke strekking in het christendom u behoort. U begrijpt blijkbaar niet eens de vraag - wat voor iemand die zich effectief tot het christendom zou bekeerd hebben toch wel merkwaardig is - en komt niet verder dan (wel zeer simplistisch) te antwoorden dat u van Jezus en Maria bent, zonder meer (zie gehoorverslag CGVS p. 2 en 3). Uw kennis aangaande het christendom bleek daarenboven quasi onbestaande. Overeenkomstig uw verklaringen werd Jezus geboren op 1 december 1960 en stief hij op 1 december 1981. Nog volgens uw verklaringen stierf Jezus in Perpignan in Frankrijk. U weet dat Jezus werd gekruisigd maar door wie hij werd gedood kan u niet zeggen, u houdt het op "zijn tegenstanders". U gevraagd wat er na het overlijden van Jezus met hem gebeurde, verklaarde u dat hij in een kist werd gelegd en begraven, verder niets. Dat u als christen niet kan zeggen wanneer Jezus werd geboren en wanneer hij stierf, noch kan aangeven waar deze gebeurtenissen plaatsvonden, wie erbij betrokken was én ook niet op de hoogte blijkt te zijn van de kern van het christelijk geloof, nl. de Verrijzenis, is hoegenaamd niet aannemelijk. U gevraagd welke andere christelijke feesten u nog kent, verwijst u naar een feest dat "het feest van Jezus en Maria" noemt, dat in maart plaatsvindt. Volgens u wordt die dag de geboorte van Jezus' zoon herdacht (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Tot slot haalt u nog een feest aan in juni, "het feest van juni" genaamd waarbij wordt gevierd dat Maria geslagen werd (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Het boek dat binnen het christendom gebruikt wordt, heet volgens u "de christelijke koran". U voorts nog gevraagd even een kruisteken te maken, blijkt u niet eens te weten wat dit is en vraagt u aan de PO om uitleg. U stond op een gegeven moment recht en drukte uw handen tegen elkaar voor uw gezicht en stelde dat men dan zo gaat bidden.

U tot slot nog gevraagd welke tekst men opzegt wanneer het kruisteken worden gemaakt, slaagt u er weerom niet in hier correct op te antwoorden (zie gehoorverslag CGVS p. 20). Dat u dergelijke simpele vragen niet kan beantwoorden, zeker gezien uw bewering dat u 3 tot 4 keer per week naar de kerk gaat (zie gehoorverslag CGVS p. 16), wijst er duidelijk dat uw aan uw beweerde bekering en/of interesse voor het christendom geen enkel geloof kan worden gehecht. Dat u ondanks uw frequente kerkbezoek ook niet eens kan zeggen hoe de kerk waar u gaat, heet (zie gehoorverslag CGVS p. 16), bevestigt dit eens te meer. Bovenstaande bevindingen doen bijkomend afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid. Ook al zou nog enig waarheid kunnen worden toegekend aan uw beweringen omtrent uw bekering - quod non - u haalde geen problemen aan omwille van dit gegeven en stelde zelf uitdrukkelijk dat dit geen probleem voor u inhoudt (zie gehoorverslag CGVS p. 19).

Waar u voorts wel nog opmerkte dat u ook vreest voor een terugkeer omdat u nog schulden heeft en geen geld heeft om deze te betalen, moet worden opgemerkt dat dit vooreerst een probleem van louter interpersoonlijke (tussen privépersonen) en socio-economische aard betreft wat geenszins ressorteert onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie. Dat u dientengevolge omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet zou kunnen terugkeren naar Marokko, heeft u evenmin in concreto aangetoond. U stelde dat u door de persoon die u het geld leende met de dood wordt bedreigd omdat u sinds uw opsluiting in België het geleende bedrag niet verder kon afbetalen. Gezien u uit de gevangenis werd vrijgelaten is dit een argument dat niet meer kan worden aangewend. Bovendien toont u niet aan waarom u, in geval van een terugkeer naar Marokko, geen regeling zou kunnen treffen om uw schulden verder af te betalen. Tot slot brengt u ook geen elementen waaruit blijkt dat u zich niet zou kunnen wenden tot uw eigen autoriteiten en beroep zou kunnen doen op hun bescherming ingeval van (aanhoudende) problemen met uw schuldeiser.

Dat u tot slot niet naar Marokko kan terugkeren omdat u het land niet kent, is een argument dat evenmin kan worden weerhouden om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gezien voorgaande kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de 'formele motivering van Administratieve akten', en artikel 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15/12/1980 (vreemdelingenwet), onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de zorgvuldigheidsplicht, voert verzoeker aan dat met de elementen die voorgebracht werden geen rekening werd gehouden zodat de beslissing van de commissaris-generaal werd genomen op basis van een onvolledig dossier.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit afwending van macht, miskennis van feitelijkheden en het gemeenschappelijk standpunt van het door de Raad van Europese Unie bepaalde vreemdelingendefinitie, verwijst verzoeker naar zijn vorig middel en stelt hij dat het manifest miskennen van een aantal gegevens duidelijk een afwending van macht inhoudt.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen enkel geloof wordt gehecht aan zijn beweerde homoseksualiteit, zoals omstandig wordt uiteengezet, (ii) de waarachtigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging nog bijkomend wordt ondermijnd door zijn laattijdige asielaanvraag, (iii) geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring gedoopt te zijn en christen te zijn geworden, (iv) voor wat betreft zijn schulden, moet opgemerkt worden dat dit een probleem van louter interpersoonlijke en socio-economische aard is wat geenszins ressorteert onder het

toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie, (v) hij ook dientengevolge geen reëel risico van ernstige schade heeft aangetoond, en (vi) het argument dat hij niet naar Marokko kan terugkeren omdat hij het land niet kent evenmin kan weerhouden worden.

2.5. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS, nr. 169.217, 21 maart 2007). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS, nr. 133.153, 25 juni 2004).

2.6. Verzoekers argument wat betreft zijn voorgehouden homoseksualiteit, men name dat men bij dit alles vergeet dat over homoseksualiteit nog altijd een zekere waas hangt en men hier zomaar niet vrijuit over praat ten overstaan van iedereen en het normaal is dat hij niet weet wanneer zijn relatie met een persoon is opgestart aangezien men niet alles op de juiste data bijhoudt, weerlegt de motivering van de bestreden beslissing niet dat (i) hij het moment waarop hij ontdekte dat hij homoseksueel werd niet kan duiden, (ii) hij evenmin in staat is op een doorleefde en overtuigende manier aan te geven hoe hij voor zichzelf tot het besef kwam dat hij homoseksueel is, (iii) hij niet in staat is eensluidende verklaringen af te leggen over zijn eerste seksuele ervaring, (iv) hij amper plaatsen kan benoemen waar hij de mannen met wie hij een relatie had in speciale discotheken voor homoseksuelen leerde kennen, (v) een aantal bedenkingen kunnen gemaakt worden aangaande zijn beweerde relatie met J., en (vi) hij geen andere homokoppels of homoseksuele vrienden kent. Immers, zelfs al ligt er nog een 'waas' over homoseksualiteit en is het niet evident om daar zomaar met iedereen over te praten, van een asielzoeker die zijn geaardheid inroept als element van zijn vrees voor vervolging kan minstens verwacht worden dat zijn verklaringen coherent zijn en overtuigen, wat in casu niet het geval is zoals omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

Gelet op deze vaststellingen maakt verzoeker zijn homoseksuele geaardheid niet aannemelijk zodat ook geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij om die reden door zijn familie of de Marokkaanse autoriteiten dreigt te worden vervolgd.

2.7. In de mate verzoeker stelt dat het niet is omdat iemand de Ramadan volgt hij niet Christen kan zijn en niet kan geoordeeld worden dat verzoeker zich niet tot het christendom had bekeerd omdat hij niet kon zeggen wat er met Christus is gebeurd na zijn dood, wijst de Raad er op dat redelijkerwijs kan aangenomen worden dat een bekering tot het Christendom voor een Moslim een fundamentele beslissing is zodat eveneens mag aangenomen worden dat de bekeerling een minimum aan kennis heeft over zijn nieuwe godsdienst, wat in casu absoluut niet het geval blijkt te zijn, zoals omstandig toegelicht in de bestreden beslissing. Verzoeker kan bezwaarlijk overtuigen bekeerd te zijn tot het Christendom wanneer hij stelt dat Jezus geboren is op 1 december 1960 en stierf op 1 december 1981 in Perpignan.

2.8. In de mate verzoeker zeer algemeen stelt dat een aantal essentiële elementen over het hoofd werden gezien en met deze elementen geen rekening werd gehouden, de beslissing dan ook genomen is op basis van een onvolledig dossier en op flagrante wijze feitelijkeheden worden miskend, kan de Raad

slechts vaststellen dat verzoeker deze grieven niet toelicht en dat hij het niet aan de Raad kan overlaten om het verzoekschrift op dit punt aan te vullen.

De overige motieven van de bestreden beslissing, met name dat de waarachtigheid van zijn beweerde vrees voor vervolging nog bijkomend wordt ondermijnd door zijn laattijdige asielaanvraag, voor wat betreft zijn schulden, moet opgemerkt worden dat dit een probleem van louter interpersoonlijke en socio-economische aard is wat geenszins ressorteert onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie, hij ook diensgevolge geen reëel risico van ernstige schade heeft aangetoond, en het argument dat hij niet naar Marokko kan terugkeren omdat hij het land niet kent evenmin kan weerhouden worden, worden niet weerlegd. Deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, hij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen. Hij werd gehoord in het Arabisch, wat de taal van zijn keuze was. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS